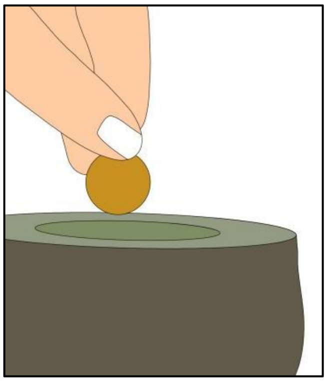

ទំនៀមទម្លាប់គ្រីស្ទាននៃការផ្តល់ទាន

ទាន - សម្លៀកបំពាក់ អាហារ ឬប្រាក់ដែលផ្តល់ដល់ជនក្រីក្រ

ដំណឹងល្អ

ចូរប្រយ័ត្នកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើទាននៅចំពោះមុខមនុស្ស ដើម្បីឲ្យគេឃើញឡើយ ក្រែងលោអ្នករាល់គ្នានឹងមិនបានរង្វាន់ពីព្រះវរបិតានៃអ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ឡើយ។ ដូច្នេះ កាលណាអ្នករាល់គ្នាធ្វើទាន នោះកុំផ្លុំត្រែនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ដូចពួកមនុស្សលាក់ពុតធ្វើនៅក្នុងសាលាប្រជុំ និងនៅតាមដងផ្លូវ ដើម្បីឲ្យគេបានសិរីល្អពីមនុស្សលោកឡើយ។ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា គេបានរង្វាន់របស់គេហើយ។ ប៉ុន្តែកាលណាអ្នកធ្វើទាន កុំឲ្យដៃឆ្វេងរបស់អ្នកដឹងថាដៃស្តាំរបស់អ្នកធ្វើអ្វី ដើម្បីឲ្យទានរបស់អ្នកបាននៅដោយសម្ងាត់ ហើយព្រះវរបិតានៃអ្នកដែលទតឃើញដោយសម្ងាត់ ទ្រង់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់អ្នកដោយបើកចំហ។ ម៉ាថាយ ៦:១-៤

ព្រះយេស៊ូវ មាន បន្ទូល ឆ្លើយ ថា « មាន បុរស ម្នាក់ ចុះ ពី ក្រុង យេរូសាឡិម ទៅ ក្រុង យេរីខូ ហើយ បាន ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង កណ្តាប់ ដៃ ចោរ។ ពួក ចោរ បាន ដោះ សម្លៀក បំពាក់ របស់ គាត់ ព្រម ទាំង ធ្វើ ឲ្យ គាត់ របួស រួច ក៏ រត់ ចេញ ទៅ ទុក គាត់ ឲ្យ នៅ ស្ដូកស្ដឹង។ ចៃដន្យ ណាស់ មាន សង្ឃ ម្នាក់ ចុះ មក តាម ផ្លូវ នោះ។ កាល ឃើញ គាត់ ក៏ ដើរ កាត់ ម្ខាង ទៀត។ ឯ ពួក លេវី ម្នាក់ ដែរ កាល គាត់ នៅ កន្លែង នោះ ក៏ មក ឃើញ គាត់ រួច ដើរ កាត់ ម្ខាង ទៀត។ ប៉ុន្តែ មាន សាសន៍ សាម៉ារី ម្នាក់ កំពុង ដើរ មក ដល់ កន្លែង ដែល គាត់ នៅ។ កាល ឃើញ គាត់ ហើយ ក៏ មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ គាត់ ក៏ ទៅ រុំ របួស ឲ្យ ដោយ ចាក់ ប្រេង និង ស្រា ចូល រួច ឲ្យ គាត់ ជិះ លើ សត្វ របស់ ខ្លួន នាំ ទៅ ផ្ទះ សំណាក់ មួយ ហើយ មើល ថែ គាត់។ លុះ ស្អែក ឡើង ពេល គាត់ ចេញ ទៅ គាត់ យក ប្រាក់ ពីរ កាក់ ឲ្យ ម្ចាស់ ផ្ទះ ហើយ ប្រាប់ ថា «ចូរ មើល ថែ គាត់ ផង ហើយ អ្វី ដែល អ្នក ចំណាយ លើស ពី នេះ ពេល ខ្ញុំ ត្រឡប់ មក វិញ ខ្ញុំ នឹង សង អ្នក វិញ។ ក្នុង ចំណោម អ្នក ទាំង បី នាក់ នេះ តើ អ្នក គិត ថា អ្នក ណា ជា អ្នក ជិត ខាង របស់ អ្នក ដែល ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង កណ្ដាប់ ដៃ ចោរ?» គាត់ ឆ្លើយ ថា «អ្នក ដែល មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ គាត់»។ ព្រះយេស៊ូវ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា « ទៅ ចុះ អ្នក ក៏ ប្រព្រឹត្ត ដូច្នោះ ដែរ»។ លូកា ១០:៣០-៣៧

ចូរ ចែក ទាន ពី របស់ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មាន ចុះ នោះ មើល៍ គ្រប់ ទាំង អស់ នឹង ស្អាត សម្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា។ លូកា ១១:៤១

ចូរ លក់ របស់ ដែល អ្នក រាល់ គ្នា មាន ហើយ ឲ្យ ទាន ចូរ រក ថង់ ដែល មិន ចេះ ចាស់ ជា ទ្រព្យ សម្បត្តិ នៅ ស្ថានសួគ៌ ដែល មិន ចេះ រលាយ ជា កន្លែង ដែល ចោរ មិន ចូល ទៅ ជិត ហើយ ខែ ក៏ មិន ចេះ ស៊ី ដែរ។ ដ្បិត ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ អ្នក នៅ កន្លែង ណា ចិត្ត របស់ អ្នក ក៏ នៅ កន្លែង នោះ ដែរ។ លូកា ១២:៣៣-៣៤

កិច្ចការ

ពេត្រុស និងយ៉ូហានបានឡើងទៅក្នុងព្រះវិហារជាមួយគ្នានៅម៉ោងអធិស្ឋាន គឺម៉ោងប្រាំបួន។ មានបុរសម្នាក់ខ្វិនតាំងពីកំណើតមក គេតែងតែសែងគាត់មកដាក់នៅមាត់ទ្វារព្រះវិហារដែលមានឈ្មោះថា ទ្វារស្អាត ដើម្បីសុំទានពីអ្នកដែលចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ។ កាលគាត់ឃើញពេត្រុស និងយ៉ូហានហៀបនឹងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ គាត់ក៏សុំទាន។ ពេត្រុសសម្លឹងមើលគាត់ជាមួយយ៉ូហាន ហើយនិយាយថា «មើលមកយើង»។ គាត់ក៏យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះពួកគេ ដោយសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានអ្វីមួយពីពួកគេ។ ពេត្រុសក៏និយាយថា «ខ្ញុំគ្មានប្រាក់ និងមាសទេ តែអ្វីដែលខ្ញុំមាន ខ្ញុំឲ្យអ្នក៖ ដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃណាសារ៉ែត ចូរក្រោកឡើងដើរទៅ»។ គាត់ក៏ចាប់ដៃស្តាំរបស់គាត់ ហើយលើកគាត់ឡើង។ ភ្លាមៗនោះ ជើង និងកជើងរបស់គាត់ក៏ទទួលបានកម្លាំង។ គាត់ក៏លោតឈរដើរ ហើយចូលទៅក្នុងព្រះវិហារជាមួយពួកគេ ដើរ លោត និងសរសើរតម្កើងព្រះ។ កិច្ចការ ៣:១-៨

ឯ ហ្វូង មនុស្ស ដែល ជឿ នោះ មាន ចិត្ត តែ មួយ ហើយ ព្រលឹង តែ មួយ គ្មាន អ្នក ណា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួក គេ និយាយ ថា អ្វីៗ ដែល គាត់ មាន ជា របស់ ខ្លួន ទេ ប៉ុន្តែ គេ មាន របស់ ទាំង អស់ ជា របស់ រួម។ ពួក សាវក បាន ធ្វើ បន្ទាល់ ដោយ ឫទ្ធានុភាព ដ៏ ខ្លាំង អំពី ការ រស់ ឡើង វិញ របស់ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ ហើយ ព្រះគុណ ដ៏ ធំធេង បាន សណ្ឋិត លើ ពួកគេ ទាំង អស់។ គ្មាន អ្នក ណា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម ពួកគេ ដែល ខ្វះខាត ឡើយ ដ្បិត អស់ អ្នក ណា ដែល មាន ដី ឬ ផ្ទះ បាន លក់ ហើយ យក តម្លៃ នៃ របស់ ដែល បាន លក់ មក ដាក់ នៅ ជើង ពួក សាវក ហើយ ចែក ជូន គ្រប់ គ្នា តាម តម្រូវការ របស់ ពួកគេ។ ឯ យ៉ូសេ ដែល ពួក សាវក ហៅ ថា បាណាបាស (ដែល មាន ន័យ ថា កូន នៃ ការ លួងលោម) ជា ពួក លេវី មក ពី ស្រុក ស៊ីប ដែល មាន ដី ក៏ លក់ ហើយ យក ប្រាក់ មក ដាក់ នៅ ជើង ពួក សាវក។ កិច្ចការ ៤:៣២-៣៧

នៅ ក្រុង យ៉ុបប៉េ មាន សិស្ស ម្នាក់ ឈ្មោះ តាប៊ីថា ដែល មាន ន័យ ថា ដូកាស ស្ត្រី នេះ មាន ចិត្ត សប្បុរស ចំពោះ ការ ប្រព្រឹត្ត ល្អ និង ការ ចែក ទាន។

នៅ ក្រុង សេសារា មាន បុរស ម្នាក់ ឈ្មោះ កូនេលាស ជា មេទ័ព ក្នុង កង ទ័ព អ៊ីតាលី ជា អ្នក គោរព បូជា ហើយ កោត ខ្លាច ព្រះជាម្ចាស់ ជា មួយ គ្រួសារ របស់ គាត់ ទាំង មូល ដែល បាន ចែក ទាន ជា ច្រើន ដល់ ប្រជាជន ហើយ អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះជាម្ចាស់ ជានិច្ច។ នៅវេលា ម៉ោង ប្រាំបួន ថ្ងៃ នោះ គាត់ បាន ឃើញ ទេវតា មួយ របស់ ព្រះជាម្ចាស់ ចូល មក ជិត គាត់ ហើយ និយាយ ថា កូនេលាស។ កាល គាត់ សម្លឹង មើល ទៅ គាត់ គាត់ ក៏ ភ័យ ខ្លាច ហើយ សួរ ថា តើ មាន រឿង អ្វី កើត? គាត់ ក៏ ឆ្លើយ ថា ពាក្យ អធិស្ឋាន និង ទាន របស់ អ្នក បាន ឡើង មក ជា ទី រំលឹក នៅ ចំពោះ ព្រះ។ កិច្ចការ 10:1-4

ខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នាគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ថា អ្នករាល់គ្នាត្រូវខំប្រឹងធ្វើការបែបនេះ ដើម្បីគាំទ្រអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយ ឲ្យ នឹក ចាំ ពី ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ ដែល ទ្រង់ បាន មាន បន្ទូល ថា
ការឲ្យគឺជាពរជ័យជាងការទទួល។
កិច្ចការ ២០:៣៥

លោកកូនេលាស បាន និយាយ ថា បួន ថ្ងៃ មុន ខ្ញុំ បាន តម អាហារ រហូត ដល់ ម៉ោង នេះ ហើយ នៅ ម៉ោង ប្រាំបួន ខ្ញុំ បាន អធិស្ឋាន នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ ខ្ញុំ ហើយ មើល៍ មាន បុរស ម្នាក់ ឈរ នៅ មុខ ខ្ញុំ ស្លៀក សម្លៀក បំពាក់ ភ្លឺ ចែងចាំង ហើយ និយាយ ថា លោក កូនេលាស អើយ ពាក្យ អធិស្ឋាន របស់ អ្នក ព្រះ បាន ឮ ហើយ ហើយ ទាន របស់ អ្នក ក៏ បាន នឹក ចាំ នៅ ចំពោះ ព្រះ ផង ដែរ។ កិច្ចការ ១០:៣០-៣១

ខ្ញុំ បាន បង្ហាញ អ្នក រាល់ គ្នា គ្រប់ ការ ទាំង អស់ ថា អ្នក រាល់ គ្នា គួរ តែ ខំ ប្រឹង ជួយ អ្នក ទន់ ខ្សោយ ហើយ ត្រូវ នឹក ចាំ ពី ព្រះ បន្ទូល នៃ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ ដែល ទ្រង់ មាន បន្ទូល ថា ការ ឲ្យ នោះ មាន ពរ ជាង ការ ទទួល កិច្ចការ ២០:៣៥

ហើយ ដោយ ហេតុ នេះ ខ្ញុំ ខំ ប្រឹង ឲ្យ មាន សតិសម្បជញ្ញៈ ជា និច្ច ដែល គ្មាន ទោស ចំពោះ ព្រះ និង ចំពោះ មនុស្ស ឡើយ។ ឥឡូវ នេះ ក្រោយ ពី ច្រើន ឆ្នាំ មក ខ្ញុំ បាន មក ដើម្បី យក ទាន មក ឲ្យ ជន រួម ជាតិ របស់ ខ្ញុំ។ កិច្ចការ ២៤:១៦-១៧

អ្នក ណា ដែល លួច ត្រូវ ឈប់ លួច ទៀត ផ្ទុយ ទៅ វិញ ត្រូវ ឲ្យ អ្នក នោះ ខំ ប្រឹង ធ្វើ ការ ល្អ ដោយ ដៃ របស់ ខ្លួន ដើម្បី ឲ្យ មាន ចំណែក ចែក ដល់ អ្នក ដែល ត្រូវ ការ ។ អេភេសូរ ៤:២៨

អាប៉ូគ្រីហ្វា

ខ្ញុំ ឈ្មោះ តូប៊ីត បាន ដើរ តាម មាគ៌ា នៃ សេចក្តី ពិត និង យុត្តិធម៌ អស់ មួយ ជីវិត របស់ ខ្ញុំ ហើយ បាន ធ្វើ ទាន ជា ច្រើន ដល់ បង ប្អូន របស់ ខ្ញុំ និង ដល់ ប្រជាជាតិ របស់ ខ្ញុំ ដែល បាន មក ជា មួយ ខ្ញុំ នៅ ក្រុង នីនីវេ ក្នុង ស្រុក របស់ ពួក អាសស៊ើរ។ តូប៊ីត ១:៣

ហើយ នៅ សម័យ អេណេមេសារ ខ្ញុំ បាន ឲ្យ ទាន ជា ច្រើន ដល់ បងប្អូន ខ្ញុំ ហើយ បាន ឲ្យ នំប៉័ង របស់ ខ្ញុំ ដល់ អ្នក ឃ្លាន ហើយ សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្ញុំ ដល់ អ្នក អាក្រាត ហើយ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ ឃើញ ជន ជាតិ ខ្ញុំ ណា ម្នាក់ ស្លាប់ ឬ ត្រូវ គេ បោះ ចោល នៅ ជុំវិញ កំពែង ក្រុង នីនីវេ នោះ ខ្ញុំ បាន បញ្ចុះ សព គាត់។ (តូប៊ីត ១:១៦-១៧)

ចូរ បរិច្ចាគ ដោយ ទ្រព្យ សម្បត្តិ របស់ អ្នក ហើយ កាល ណា អ្នក បរិច្ចាគ កុំ ឲ្យ ភ្នែក របស់ អ្នក ច្រណែន ឬ ងាក មុខ របស់ អ្នក ពី អ្នក ក្រីក្រ ឡើយ នោះ ព្រះ យេហូវ៉ា នឹង មិន ងាក មុខ ចេញ ពី អ្នក ឡើយ។ បើ អ្នក មាន ច្រើន ក្រៃលែង ចូរ បរិច្ចាគ តាម ចំនួន ដែល មាន តិចតួច នោះ ឡើយ ដ្បិត អ្នក កំពុង ប្រមូល ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដ៏ ល្អ មួយ សម្រាប់ ខ្លួន ឯង សម្រាប់ ថ្ងៃ ដ៏ ចាំបាច់។ ដ្បិត ការ បរិច្ចាគ នោះ ជួយ សង្គ្រោះ ពី សេចក្តី ស្លាប់ ហើយ មិន អនុញ្ញាត ឲ្យ ចូល ទៅ ក្នុង ភាព ងងឹត ឡើយ។ ដ្បិត ការ បរិច្ចាគ ជា អំណោ

យ ដ៏ ល្អ ដល់ អស់ អ្នក ដែល បរិច្ចាគ នៅ ចំពោះ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ ខ្ពស់ បំផុត។ តូប៊ីត ៤:៧-១១

ចូរ ឲ្យ អាហារ របស់ អ្នក ដល់ អ្នក ដែល ឃ្លាន ហើយ សម្លៀក បំពាក់ របស់ អ្នក ដល់ អ្នក ដែល អាក្រាត ហើយ ចូរ ឲ្យ ទាន តាម ចំនួន ដ៏ បរិបូរណ៍ របស់ អ្នក ហើយ កុំ ឲ្យ ភ្នែក របស់ អ្នក ច្រណែន ក្នុង កាល ដែល អ្នក ឲ្យ ទាន ឡើយ (តូប៊ីត ៤:១៦)

ការអធិស្ឋានគឺល្អជាមួយនឹងការតមអាហារ ការចែកទាន និងសេចក្ដីសុចរិត។ ការចែកទានបន្តិចបន្តួចជាមួយនឹងសេចក្ដីសុចរិត គឺប្រសើរជាងការចែកទានច្រើនជាមួយនឹងសេចក្ដីទុច្ចរិត។ ការចែកទានគឺប្រសើរជាងការសន្សំមាស៖ ដ្បិតការចែកទាននឹងជួយឲ្យរួចពីសេចក្ដីស្លាប់ ហើយនឹងសម្អាតអំពើបាបទាំងអស់។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តការចែកទាន និងសេចក្ដីសុចរិត នឹងបានពោរពេញដោយជីវិត៖ តូប៊ីត ១២:៨-៩

ដូច្នេះ ថូប៊ីត បាន បញ្ចប់ ការ សរសើរ តម្កើង ព្រះ។ ហើយ គាត់ មាន អាយុ ប្រាំបី ឆ្នាំ ហើយ ពេល គាត់ បាត់ បង់ ការ មើល ឃើញ ដែល បាន ស្តារ ឡើង វិញ ក្រោយ ពី ប្រាំបី ឆ្នាំ។ គាត់ បាន ថ្វាយ ទាន ហើយ គាត់ កាន់ តែ កោត ខ្លាច ព្រះអម្ចាស់ ជា ព្រះ ហើយ សរសើរ តម្កើង ទ្រង់។ ថូប៊ីត ១៤:១-២

ហើយ បញ្ចុះ សព ខ្ញុំ ដោយ សមរម្យ ហើយ ម្ដាយ របស់ អ្នក នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ ប៉ុន្តែ កុំ នៅ នីនីវេ ទៀត អី។ កូន អើយ ចូរ ចាំ ថា អាម៉ាន បាន ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ អ័គីយ៉ាហារូស ដែល បាន ចិញ្ចឹម គាត់ ឡើង មក របៀប ដែល គាត់ បាន នាំ គាត់ ចេញ ពី ពន្លឺ ទៅ ក្នុង ទីងងឹត និង របៀប ដែល គាត់ បាន ផ្ដល់ រង្វាន់ ដល់ គាត់ ម្ដង ទៀត ប៉ុន្តែ អ័គីយ៉ាហារូស បាន រួច ជីវិត ប៉ុន្តែ អ្នក ផ្សេង ទៀត បាន ទទួល រង្វាន់ របស់ គាត់ ព្រោះ គាត់ បាន ចុះ ទៅ ក្នុង ទីងងឹត។ ម៉ាណាសេ បាន ឲ្យ ទាន ហើយ បាន គេច ផុត ពី អន្ទាក់ នៃ សេចក្ដី ស្លាប់ ដែល ពួកគេ បាន ដាក់ សម្រាប់ គាត់។ ប៉ុន្តែ អាម៉ាន បាន ធ្លាក់ ចូល ទៅ ក្នុង អន្ទាក់ ហើយ បាន វិនាស។ ដូច្នេះ ឥឡូវ កូន អើយ ចូរ ពិចារណា មើល ថា ទាន ធ្វើ អ្វី និង របៀប ដែល សេចក្ដី សុចរិត ផ្ដល់ ឲ្យ។ កាល គាត់ បាន និយាយ សេចក្ដី ទាំង នេះ រួច គាត់ ក៏ ស្លាប់ នៅ លើ គ្រែ ដោយ មាន អាយុ មួយ រយ ប្រាំបី ឆ្នាំ ហើយ គាត់ បាន បញ្ចុះ សព គាត់ ដោយ ថ្លៃថ្នូរ។ តូប៊ីត ១៤:១០-១១

ទឹក នឹង ពន្លត់ ភ្លើង ដែល កំពុង ឆេះ ហើយ ទាន ធ្វើ ឲ្យ បាន ជា ការ ប្រោស លោះ សម្រាប់ អំពើ បាប។ ស៊ីរ៉ាច ៣:៣០

កុំ បាក់ ទឹកចិត្ត ពេល អ្នក អធិស្ឋាន ហើយ កុំ ធ្វេសប្រហែស ក្នុង ការ បរិច្ចាគ ទាន។ ស៊ីរ៉ាច ៧:១០

សេចក្ដីល្អមិនអាចមករកអ្នកណាដែលតែងតែជាប់រវល់នឹងអំពើអាក្រក់ឡើយ ហើយក៏មិនអាចមករកអ្នកណាដែលមិនឲ្យទានដែរ។ ស៊ីរ៉ាច ១២:៣

ទានរបស់មនុស្សប្រៀបដូចជាត្រាមួយនៅជាប់នឹងខ្លួន ហើយគេនឹងរក្សាអំពើល្អរបស់មនុស្សដូចជាកែវភ្នែក ហើយនឹងផ្តល់ការប្រែចិត្តដល់កូនប្រុសស្រីរបស់ខ្លួន។ ស៊ីរ៉ាច ១៧:២២

ចូរ បិទ ទាន នៅ ក្នុង ឃ្លាំង របស់ អ្នក នោះ វា នឹង ជួយ សង្គ្រោះ អ្នក ឲ្យ រួច ពី ទុក្ខ វេទនា គ្រប់ យ៉ាង។ ស៊ីរ៉ាច ២៩:១២

អ្នកណាដែលស្រឡាញ់មាសនឹងមិនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតទេ ហើយអ្នកណាដែលដើរតាមអំពើពុករលួយនឹងបានគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ មាសគឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សជាច្រើន ហើយការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេក៏មានវត្តមានដែរ។ វាជាឧបសគ្គសម្រាប់អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាដល់វា ហើយមនុស្សល្ងង់ទាំងអស់នឹងត្រូវយកទៅជាមួយវា។ មានពរហើយអ្នកមានដែលគ្មានកំហុស ហើយមិនបានទៅរកមាស។ តើគាត់ជានរណា? ហើយយើងនឹងហៅគាត់ថាមានពរហើយ ព្រោះគាត់បានធ្វើរឿងអស្ចារ្យក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់គាត់។ តើអ្នកណាដែលត្រូវបានសាកល្បងដោយវិធីនេះ ហើយបានរកឃើញថាល្អឥតខ្ចោះ? នោះសូមឱ្យគាត់លើកតម្កើង។ តើអ្នកណាអាចប្រព្រឹត្តខុស ហើយមិនបានប្រព្រឹត្តខុស? ឬធ្វើអាក្រក់ ហើយមិនបានធ្វើវា? ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយក្រុមជំនុំនឹងប្រកាសពីទានរបស់គាត់។ ស៊ីរ៉ាច ៣១:៥-១១

អ្នក ណា ដែល តបស្នង សេចក្តី ល្អ នោះ ថ្វាយ ម្សៅ ល្អ ហើយ អ្នក ណា ដែល ឲ្យ ទាន នោះ ថ្វាយ យញ្ញបូជា សរសើរ។ ស៊ីរ៉ាច ៣៥:២

បងប្អូនប្រុសស្រី និងជំនួយគឺប្រឆាំងនឹងពេលវេលានៃការលំបាក ប៉ុន្តែទាននឹងផ្តល់ច្រើនជាងពួកគេទាំងពីរ។ ស៊ីរ៉ាច ៤០:២៤

សៀវភៅព្រះគម្ពីរដែលបាត់បង់

ម៉ារី ដ៏ មាន ពរ និង រុងរឿង ជានិច្ច ដែល កើត ចេញ ពី ពូជពង្ស រាជវង្ស និង គ្រួសារ របស់ ដាវីឌ បាន កើត នៅ ក្រុង ណាសារ៉ែត ហើយ បាន សិក្សា នៅ ក្រុង យេរូសាឡឹម ក្នុង ព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ របស់ ព្រះអម្ចាស់។ ឪពុក របស់ នាង ឈ្មោះ យ៉ូអាគីម និង ម្តាយ របស់ នាង ឈ្មោះ អាណា។ គ្រួសារ របស់ ឪពុក នាង មាន ស្រុក កាលីឡេ និង ស្រុក ណាសារ៉ែត។ គ្រួសារ របស់ ម្តាយ នាង មាន ស្រុក បេថ្លេហិម។ ជីវិត របស់ ពួកគេ គឺ សាមញ្ញ និង ត្រឹមត្រូវ នៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ ព្រះអម្ចាស់ មាន ចិត្ត បរិសុទ្ធ និង គ្មាន កំហុស នៅ ចំពោះ មុខ មនុស្ស។ ដ្បិត ពួកគេ បាន បែងចែក ទ្រព្យសម្បត្តិ ទាំងអស់ របស់ ពួកគេ ជា បី ផ្នែក៖ មួយ ក្នុង ចំណោម នោះ ពួកគេ បាន ឧទ្ទិស ដល់ ព្រះវិហារ និង មន្ត្រី នៃ ព្រះវិហារ; មួយ ទៀត ពួកគេ បាន ចែកចាយ ដល់ ជន ចម្លែក និង អ្នក ដែល មាន ស្ថានភាព ក្រីក្រ; និង មួយ ភាគ បី ពួកគេ បាន ទុក សម្រាប់ ខ្លួន ឯង និង ការ ប្រើប្រាស់ របស់ គ្រួសារ របស់ ពួកគេ។ ដំណឹងល្អ អំពី កំណើត របស់ ម៉ារី ១:១-៤

កុំ ខ្លាច អី យ៉ូអាគីម កុំ បារម្ភ ពេល ឃើញ ខ្ញុំ អី ដ្បិត ខ្ញុំ ជា ទេវតា របស់ ព្រះអម្ចាស់ ដែល លោក បាន ចាត់ មក ឯ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ជម្រាប អ្នក ថា ការ អធិស្ឋាន របស់ អ្នក

ត្រូវ បាន ឮ ហើយ ទាន របស់ អ្នក បាន ឡើង នៅ ចំពោះ ព្រះភក្ត្រ ព្រះ។ ដំណឹងល្អ អំពី កំណើត របស់ ម៉ារី ២:៣

ក្រោយមក ទេវតា បាន លេច មក ឯ អាណា ជា ភរិយា របស់ លោក ដោយ មាន បន្ទូល ថា ៖ « កុំ ខ្លាច អ្វី ឡើយ ហើយ កុំ គិត ថា អ្វី ដែល អ្នក ឃើញ ជា វិញ្ញាណ ឡើយ ដ្បិត ខ្ញុំ ជា ទេវតា ដែល បាន ថ្វាយ សេចក្តី អធិស្ឋាន និង ទាន របស់ អ្នក នៅ ចំពោះ ព្រះ ហើយ ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ ត្រូវ បាន ចាត់ ឲ្យ មក ឯ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ជម្រាប អ្នក ថា អ្នក នឹង មាន កូនស្រី ម្នាក់ ដែល នឹង ត្រូវ ហៅ ថា ម៉ារី ហើយ នាង នឹង ទទួល ពរ លើស ស្ត្រី ទាំង អស់ » ដំណឹងល្អ អំពី កំណើត របស់ ម៉ារី ៣:១-២

សៀវភៅទីបីរបស់អ្នកគង្វាលនៃ Hermas 2:1-13 (ការប្រៀបធៀប)
១កាល ខ្ញុំ កំពុង ដើរ ចូល ទៅ ក្នុង វាល ស្រែ ហើយ ពិចារណា ពី ដើម អេលម និង ដើម ទំពាំងបាយជូរ ហើយ គិត ក្នុង ចិត្ត អំពី ផល របស់ វា នោះ ទេវតា មួយ អង្គ បាន លេច មក ជួប ខ្ញុំ ហើយ និយាយ មក ខ្ញុំ ថា តើ អ្នក គិត អ្វី ក្នុង ចិត្ត ជា យូរ មក ហើយ ដូច្នេះ?
២ហើយ ខ្ញុំ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា លោក ម្ចាស់ ខ្ញុំ គិត ដល់ ដើម ទំពាំងបាយជូរ និង ដើម អែម នេះ ព្រោះ ផ្លែ របស់ វា ល្អ ណាស់។ រួច គាត់ ក៏ និយាយ មក ខ្ញុំ ថា ដើម ទាំង ពីរ នេះ ត្រូវ បាន រៀបចំ ទុក ជា គំរូ ដល់ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ ព្រះ។
៣ខ្ញុំ ក៏ និយាយ ទៅ គាត់ ថា លោក ម្ចាស់ ខ្ញុំ ចង់ ដឹង ថា តើ គំរូ ដើមឈើ ដែល លោក បាន លើក ឡើង នេះ មាន លក្ខណៈ យ៉ាង ណា គាត់ និយាយ ថា សូម ស្តាប់ ចុះ លោក ឃើញ ដើម ទំពាំងបាយជូរ នេះ និង ដើម អែម នេះ ឬ ទេ លោក ម្ចាស់ ខ្ញុំ និយាយ ថា ខ្ញុំ ឃើញ វា ហើយ
៤លោក មាន ប្រសាសន៍ ថា ដើម ទំពាំងបាយជូរ នេះ មាន ផ្លែ ប៉ុន្តែ ដើម អេលម ជា ដើម ឈើ ដែល គ្មាន ផ្លែ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម ទំពាំងបាយជូរ នេះ នឹង មិន បង្កើត ផ្លែ ច្រើន ទេ លុះត្រា តែ វា ត្រូវ បាន ដាំ ដោយ ដើម អេលម នេះ ហើយ ទ្រ ដោយ វា សិន ទើប វា អាច បង្កើត ផ្លែ បាន ច្រើន។ ប៉ុន្តែ បើ វា ដុះ លើ ដី វា នឹង បង្កើត ផ្លែ អាក្រក់ តែ ប៉ុណ្ណោះ ពី ព្រោះ វា មិន បាន ព្យួរ លើ ដើម អេលម ទេ។ ចំណែក ឯ ការ ដែល វា ទ្រ លើ ដើម អេលម វា នឹង បង្កើត ផ្លែ ទាំង សម្រាប់ ខ្លួន វា និង សម្រាប់ ដើម អេលម នោះ។
៥ដូច្នេះ ចូរមើលចុះ ដើមអែមផ្តល់ផលមិនតិចជាងដើមទំពាំងបាយជូរទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ច្រើនជាងដើមទំពាំងបាយជូរ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា លោកម្ចាស់ តើវាបង្កើតផលច្រើនជាងដើមទំពាំងបាយជូរដោយរបៀបណា? ពីព្រោះគាត់បាននិយាយថា ដើមទំពាំងបាយជូរដែលទ្រនៅលើដើមអែម ផ្តល់ផលច្រើន និងល្អ ចំណែកឯប្រសិនបើវាដុះនៅលើដី វានឹងបង្កើតផលតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ហើយវាក៏អាក្រក់ខ្លាំងដែរ។
៦ដូច្នេះ ពាក្យប្រៀបធៀប នេះ ត្រូវ បាន បង្ហាញ ដល់ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ ព្រះ ហើយ វា តំណាង ឲ្យ អ្នក មាន និង អ្នក ក្រ។ ខ្ញុំ បាន ឆ្លើយ ថា លោក ម្ចាស់ សូម បង្ហាញ រឿង នេះ ដល់ ខ្ញុំ។ គាត់ និយាយ ថា អ្នក មាន មាន ទ្រព្យសម្បត្តិ ប៉ុន្តែ ចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ គាត់ ជា អ្នក ក្រ ព្រោះ គាត់ យក ចិត្ត ទុក ដាក់ នឹង ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ គាត់ ហើយ អធិស្ឋាន តែ បន្តិច បន្តួច ប៉ុណ្ណោះ ហើយ ការ អធិស្ឋាន ដែល គាត់ ធ្វើ គឺ ខ្ជិលច្រអូស និង គ្មាន កម្លាំង។
៧ដូច្នេះ កាលណា អ្នក មាន ជួយ ដល់ អ្នក ក្រ នូវ របស់ ដែល គាត់ ចង់ បាន នោះ អ្នក ក្រ អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ សម្រាប់ អ្នក មាន ហើយ ព្រះ ប្រទាន របស់ ល្អៗ ទាំ

ង អស់ ដល់ អ្នក មាន ពី ព្រោះ អ្នក ក្រ ជា អ្នក មាន ក្នុង ការ អធិស្ឋាន ហើយ សេចក្ដី សូម របស់ គាត់ មាន ឫទ្ធានុភាព យ៉ាង ខ្លាំង នៅ ចំពោះ ព្រះ អម្ចាស់។
៨ ឯអ្នកមានវិញ គេបម្រើគ្រប់បែបយ៉ាងដល់ជនក្រីក្រ ព្រោះគេយល់ថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់គេ ហើយគេកាន់តែស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយមិនសង្ស័យ ក៏ប្រទានអ្វីដែលគេចង់បានដល់គេ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ កុំឲ្យគេខ្វះខាតអ្វីឡើយ។
៩ ហើយ អ្នក ក្រ អរ ព្រះគុណ ដល់ ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះ អ្នក មាន ដ្បិត ពួកគេ ធ្វើ កិច្ចការ របស់ ពួកគេ ដោយ ព្រះអម្ចាស់។
១០ដូច្នេះ ចំពោះ មនុស្ស លោក ដើម អេលម មិន ត្រូវ បាន គេ គិត ថា ផ្តល់ ផ្លែ អ្វី ឡើយ ហើយ ពួកគេ ក៏ មិន ដឹង ហើយ ក៏ មិន យល់ ដែរ ថា ការ បន្ថែម វា ទៅ ក្នុង ដើម ទំពាំងបាយជូរ ដើម ទំពាំងបាយជូរ នឹង ផ្តល់ ផល ទ្វេដង ទាំង សម្រាប់ ខ្លួន វា និង សម្រាប់ ដើម អេលម។
១១ដូច្នេះ ដែរ ទ្រង់ បាន ឮ អ្នក ក្រីក្រ អធិស្ឋាន ដល់ ព្រះ អម្ចាស់ សម្រាប់ អ្នក មាន ហើយ ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ ពួកគេ ក៏ កើនឡើង ពីព្រោះ ពួកគេ បម្រើ អ្នក ក្រ ដោយ ទ្រព្យសម្បត្តិ របស់ ពួកគេ។ ដូច្នេះ ហើយ ពួកគេ ទាំង ពីរ នាក់ បាន ទទួល ចំណែក ក្នុង កិច្ចការ ល្អ របស់ គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក។
១២ដូច្នេះ អ្នកណាដែលធ្វើរឿងទាំងនេះ អ្នកនោះនឹងមិនត្រូវបានព្រះអម្ចាស់បោះបង់ចោលឡើយ ប៉ុន្តែនឹងត្រូវសរសេរទុកក្នុងសៀវភៅជីវិតវិញ។
១៣ អ្នក ណា ដែល មាន ទ្រព្យ សម្បត្តិ ស្ដុកស្ដម្ភ ហើយ យល់ ឃើញ ថា ខ្លួន បាន ចម្រើន ឡើង អ្នក នោះ មាន សុភមង្គល ហើយ ដ្បិត អ្នក ណា ដែល យល់ ដឹង អំពី រឿង នេះ នឹង អាច បម្រើ អ្នក ដទៃ បាន ខ្លះ។

សៀវភៅអេដែនដែលត្រូវបានបំភ្លេចចោល

គម្ពីរ សញ្ញា ថ្មី របស់ សេប៊ូឡូន ២:១-២១
១ឥឡូវនេះ កូនៗអើយ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបង្ហាញសេចក្ដីមេត្តាករុណាដល់អ្នកជិតខាង ហើយមានសេចក្ដីមេត្តាករុណាចំពោះមនុស្សទាំងអស់ មិនមែនចំពោះមនុស្សតែម្នាក់ទេ គឺចំពោះសត្វផងដែរ។
២ដោយ យល់ ដល់ រឿង ទាំង អស់ នេះ ព្រះ អម្ចាស់ បាន ប្រទាន ពរ ដល់ ខ្ញុំ ហើយ កាល បង ប្អូន ខ្ញុំ ទាំង អស់ ឈឺ ខ្ញុំ បាន រួច ខ្លួន ដោយ គ្មាន ជំងឺ អ្វី ឡើយ ពីព្រោះ ព្រះ អម្ចាស់ ជ្រាប ពី គោលបំណង របស់ មនុស្ស ម្នាក់ៗ។
៣ដូច្នេះ កូន ចៅ អើយ ចូរ មាន ចិត្ត អាណិតអាសូរ ចុះ ដ្បិត ដូច ជា មនុស្ស ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ អ្នក ជិត ខាង របស់ ខ្លួន យ៉ាង ណា នោះ ព្រះអម្ចាស់ ក៏ នឹង ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ អ្នក នោះ យ៉ាង នោះ ដែរ។
៤ដ្បិត កូន ប្រុស របស់ បង ប្អូន ខ្ញុំ ឈឺ ចាប់ ហើយ កំពុង ស្លាប់ ដោយសារ យ៉ូសែប ពីព្រោះ ពួក គេ មិន បាន បង្ហាញ សេចក្តី មេត្តា ករុណា នៅ ក្នុង ចិត្ត របស់ គេ ប៉ុន្តែ កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ត្រូវ បាន រក្សា ទុក ដោយ គ្មាន ជំងឺ ដូច ដែល អ្នក រាល់ គ្នា ដឹង ស្រាប់ ហើយ។

៥កាល ខ្ញុំ នៅ ក្នុង ស្រុក កាណាន ជិត ឆ្នេរ សមុទ្រ ខ្ញុំ បាន ចាប់ ត្រី មួយ ក្បាល ឲ្យ យ៉ាកុប ជា ឪពុក ខ្ញុំ ហើយ កាល ណា មាន មនុស្ស ច្រើន ជាប់ គាំង នៅ ក្នុង សមុទ្រ ខ្ញុំ ក៏ នៅ តែ មិន រង របួស អ្វី ឡើយ។
៦ខ្ញុំ ជា អ្នក ដំបូង គេ ដែល បាន ធ្វើ ទូក សម្រាប់ បើក លើ សមុទ្រ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រទាន ឲ្យ ខ្ញុំ នូវ ការ យល់ ដឹង និង ប្រាជ្ញា នៅ ក្នុង នោះ។
7ខ្ញុំ ក៏ ទម្លាក់ ចង្កូត មួយ ចុះ ទៅ ក្រោយ វា ហើយ ខ្ញុំ ក៏ លាត ក្តោង មួយ លើ ឈើ ត្រង់ មួយ ទៀត នៅ ចំ កណ្តាល។
៨ហើយ ខ្ញុំ បាន ជិះ ទូក តាម ឆ្នេរ សមុទ្រ នោះ ចាប់ ត្រី សម្រាប់ ផ្ទះ ឪពុក ខ្ញុំ រហូត ដល់ យើង បាន មក ដល់ ស្រុក អេស៊ីប។
៩ ហើយ ដោយសារ សេចក្តី មេត្តាករុណា ខ្ញុំ បាន ចែក រំលែក ត្រី ដែល ខ្ញុំ ចាប់ បាន ជាមួយ មនុស្ស ចម្លែក ទាំងអស់។
១០ ហើយប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ជាជនបរទេស ឬឈឺ ឬចាស់ជរា ខ្ញុំស្ងោរត្រី ហើយរៀបចំវាឲ្យបានល្អ ហើយចែកវាដល់មនុស្សទាំងអស់ តាមដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវការ ដោយកាន់ទុក្ខ និងអាណិតអាសូរដល់ពួកគេ។
១១ហេតុ ដូច្នោះ ហើយ ព្រះអម្ចាស់ បាន ប្រទាន ឲ្យ ខ្ញុំ មាន ត្រី ច្រើន សន្ធឹកសន្ធាប់ ពេល ចាប់ ត្រី ដ្បិត អ្នក ណា ដែល ចែក រំលែក ជាមួយ អ្នក ជិត ខាង នោះ នឹង ទទួល បាន ច្រើន ជាង ពី ព្រះអម្ចាស់ ទៅ ទៀត។
១២អស់រយៈពេលប្រាំឆ្នាំ ខ្ញុំបានចាប់ត្រី ហើយបានចែកវាដល់មនុស្សគ្រប់រូបដែលខ្ញុំបានឃើញ ហើយវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គ្រួសារឪពុកខ្ញុំទាំងមូល។
១៣ហើយ នៅ រដូវក្តៅ ខ្ញុំ បាន នេសាទ ត្រី ហើយ នៅ រដូវរងា ខ្ញុំ បាន ចិញ្ចឹម ចៀម ជាមួយ បងប្អូន ខ្ញុំ។
១៤ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំ នឹង ប្រកាស ប្រាប់ អ្នក រាល់ គ្នា អំពី អ្វី ដែល ខ្ញុំ បាន ធ្វើ។
១៥ខ្ញុំ បាន ឃើញ មនុស្ស ម្នាក់ រង ទុក្ខ វេទនា ដោយ អាក្រាត កាយ នៅ រដូវរងា ហើយ ខ្ញុំ មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ គាត់ ហើយ បាន លួច យក សម្លៀក បំពាក់ មួយ ដោយ សម្ងាត់ ពី ផ្ទះ ឪពុក ខ្ញុំ ហើយ ឲ្យ ទៅ អ្នក ដែល មាន ទុក្ខ វេទនា។
១៦ដូច្នេះ កូនៗអើយ ចូរបង្ហាញចិត្តមេត្តាករុណា និងសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ហើយឲ្យដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលមានចិត្តល្អ។
១៧ហើយ បើ សិន ជា អ្នក រាល់ គ្នា គ្មាន លទ្ធភាព នឹង ឲ្យ អ្នក ណា ដែល ត្រូវ ការ ទេ ចូរ មាន ចិត្ត អាណិត អាសូរ ដល់ អ្នក នោះ ដោយ ចិត្ត មេត្តាករុណា។
១៨ខ្ញុំ ដឹង ថា ដៃ ខ្ញុំ រក មិន ឃើញ អ្វី ដើម្បី ជួយ អ្នក ដែល ត្រូវ ការ នោះ ទេ ហើយ ខ្ញុំ បាន ដើរ ជាមួយ គាត់ ទាំង យំ អស់ រយៈ ពេល ប្រាំពីរ ហ្វារឡុង ហើយ ចិត្ត ខ្ញុំ ប្រាថ្នា ចង់ បាន គាត់ ដោយ ចិត្ត អាណិត អាសូរ។
១៩ដូច្នេះ កូន ចៅ អើយ ចូរ មាន ចិត្ត អាណិតអាសូរ ដល់ មនុស្ស ទាំង អស់ ដោយ សេចក្តី មេត្តាករុណា ដើម្បី ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ មាន ព្រះហឫទ័យ អាណិតអាសូរ ដល់ អ្នក រាល់ គ្នា។
២០ដ្បិត នៅ ថ្ងៃ ចុង ក្រោយ បង្អស់ ព្រះ នឹង ចាត់ សេចក្តី មេត្តាករុណា របស់ ទ្រង់ មក លើ ផែនដី ហើយ កន្លែង ណា ដែល ទ្រង់ រក ឃើញ សេចក្តី មេត្តាករុណា នោះ ទ្រង់ គង់ នៅ ក្នុង អ្នក នោះ។
២១ដ្បិត ក្នុង កម្រិត ណា ដែល មនុស្ស មាន ចិត្ត មេត្តាករុណា ដល់ អ្នក ជិត ខាង របស់ ខ្លួន នោះ ព្រះអម្ចាស់ ក៏ មាន ចិត្ត មេត្តាករុណា ចំពោះ អ្នក នោះ ដែរ។

ខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នាគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ថា អ្នករាល់គ្នាត្រូវខំប្រឹងធ្វើការបែបនេះ ដើម្បីគាំទ្រអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយ ឲ្យ នឹក ចាំ ពី ព្រះបន្ទូល របស់ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវ ដែល ទ្រង់ បាន មាន បន្ទូល ថា
ការឲ្យគឺជាពរជ័យជាងការទទួល។
កិច្ចការ ២០:៣៥